

T
a' utg-fararur

At Ara cand. F. Portuclenae

Þrjátígi og átta

Sugvefju Sálmar

útaf

Stúrms Sugvefna

3ja Parti.

utgefnið af

LANDSBÓKASAFN

Síra S. B. Sivertsen,

Prestur á utfláttum.

Jón Thorkelsson

revisor.

Kaupmannahöfn.

Prentaðir í S. L. Möllers prentsmidju.

1838.

67530

Til Lesarans.

Presturinn Sira S. B. Sivertsen á Utstálum hafði nokkrum sinnum mælt til, að eg sendi Sálma útas Stúrnis hugvekna 3ja parti, undan hvorju eg færdist vegna minns vanmáttar og óhentugu fringumstæða; en þegar eg yfirvegadi þetta efni betur, fannst mér ekki þar annað undirfalið enn Prestsins breinskilin góðvild til min; minnst líka Postulans áminningar: að sérhver ætti að þjóna með þeirri gjöf, sem óblást hefdi, og á straff hans, er gróf sitt pund í jörðu. Bráðum fór eg að sýna viljann, og með skjálfaudi hug og hendi að byrja þetta vandaverk, framhalda því og leida til lyfta á næstlidnum vetri, hvartil eg brúfadi flesta helgidaga vetrarins, því svo fáar sem aungvar fristundir hafði eg aðrar til þessa. Nærgætnir og velþenkjandi menn munu því ekki undrast

vör, þó mörg kynnu vera smíðalyttin, þar eg sem fátakur fjölskyldumadur þessi orðid að gjöra þetta verk einn og á hlaupum. Þófundinnihald hvernar hugvekju mun finnast í sérhverjum Sálmi, ef gleggt er aðgáð. Um orðfæri, líðugleika og efniðsins niðurröðun tala eg ekki, því Sálmarir koma til dýra, eins og þeir eru flæddir. Andmjútlega legg eg þá til fótá þeirra upplýstu, hreinskilnu og nærgætnu mannvina, hvorra umbótar eg í undirgæfni óska mér á þessu minni ófullkomna verki. Nafn mitt, sem ekki er víðfrægt, er ekki heldur þess verðugt, að það auglýst hér; verk þetta verður hið sama eins fyrir það.

Lofins er það min hjartanleg ósk; að allir þessara Sálma lesendur og heyrendur mættu þaraf uppfæra sannar sálar heillir, hér og síðar; hvartil Guð virðist að leggja sína náð og blesun.

Skrisad þann 20 Ágúst 1837.

Þófundurinn.

1. Sálmur.

Þag. Gæðskuríðasti Gæðari minn.

Allir skyldugir erum vér Dffrid vors munns og hjarta þér, Góði faðir! að færa, Fyrir skyns saman anda í Einum hentugum bústað, því Eylif er ást þín stær; Þópt, fjör, Þond fjör, Gnatta mergd og hvað sem gérðir, hrærif, andar, Hróður þinn, Herra! helgan vandar.

Styldum vér eðli skýlaust þá, Skynsemi gæddir, þrifad fá Mátt Guds, viðdóm og mildi, Þar þann oss gaf að þeifja sig, Þarmed sin bodin elstulig, og Soninn senda vildi; D náð, Oss tjáð, Undraverk og ástarmerkfi! ó að væri Gæðsla þín miklud, Gud! sem bæri.

Þú fyllir vorar þarfir bráðt, Þú blesðar líf og andardrátt Þrotligra barna þinna, Algar og leidir þau til þín, Þeim fyrirgefur afbrot sín, Ef syndir yfirvinna; Kraptinn Þá þinn Gæfur bæði og góð heilkræði gott að stunda, Leidir þau síðan til sælu fundu.

Því frammar sem ofþ fegri sliu Þín fofur-
náf, þvor aldreí þvín, Þeit þá ofþ verþuglega,
Sem ástrífl þora að eíflum þíg, Og þof þín ræfþ-
um fofurflíg, Þetum ráþvendaíþ vega, Unþ vör
Allir Þríþ þínn ræþma þátt á þæþum, þreíþír,
glafír. Þlefþað fé uafn þítt, þeíþi Þafír!

2. Sálmur.

Lag. Heíþrum vör Guþ af hug og fál.

Ef fanuleífl þann eí víþsum vör, Aþ ver
flapari og fafír er Sá míflí Guþ, ofþ muufí
þá, Morgní, þegum og fvoíþum á, Kvíþvæufleg
fþuafþ fþorín vor, Kvínandi gengjum férþvort
fþor, I raunum þríþí þref og þor.

Ufín værí þá eíatómt líf, Dvíþfa þvmm
um þetra líf, Þauþanf fvíþí ofþ þíáþí þáugt,
Þennan þræþumfþ vör tluapíufþ; En þof fé
Guþí óþauþlíg, Aþ þann ofþ gaf að þeíþfa fíg;
Eú gæþfa Þrotþíns gleþur míg.

Þó raunír þerþí manuí móþ, Megn þeírra
íþr fú þarmabót: I flugga Guþe og flíþlíþ vör,
Eflíótt megum fþá ófvíþnír; Þann að ftríþe lof-
um gleþí glanf Géfur ofþ, vega Þaufnaranf;
Óþífuþ flanda þeítord þanf.

Máttur, gæþfa og maft þanf er, Meírí enn
flonþaf fáuim vör; Móþí þonum eí meþna þar

Mátt eða hreðir veraðar; Hann ógudlegum hegna
fann, Hann þlefsar, gleður bygðugan, Huggar
grættan og góðan mann.

O, Drottinn! þú vort einfatraust, Vör
biðjum þig hræðniðslaut: Aft vora trú, þin elsta
fö I vorum hjortum brénnandi; Einkum saunfæri
Audi þinn Dfs á lífs kvöldi, Herra minn! Eld
börn þin séum utvalin.

3. Sálmur.

Lag. Góði Jesú! lát mig læra.

Lærum Jesú dygdadæmi, Dyrkum hann sem
verdukt er, Hans mannelsta og högværd sæmi
Hvora sem fríðid nafnid ber, Eitilæti þeilagti
hans Helgi og þrýði breittu manns; Eins og
brædur allir verum, Jund Kristi vér þá verum.

A annum sýndi elsturiskur Almættisins verfin
förr, Gladdi hrelda, Gudi líkur, Græddi, faddi
þar hann förr, Blidur og tryggur vinum var,
Bondra meingjörð högvær var; Beiddi góðs
þinn guddómlegi Grímurri þjóð á banabegi.

Hegdan, kénning, frofs og dandi Kristis
einfærust misfun var, Beiskum manni, sínum
saudi, sýndi og kénndi dygdirnar; Elstum, þrífum,
heidrum hann, Huggum, styrkjum náúngann,

Fetum Jesú fullkomlega Fótspor, það er líffins vegur.

Pitt mannelstu dæmið þýra, Drottinn Jesú! gef að sé Unun vor, þín högværd þýra Sjá oss búi lifandi; Send oss krapta, svo að þér Sameinadir mættum vér Þína lífing bera blida, Bæði hér og eintum síðar.

4. Sálmur.

Lag. Þú ert réttvís, alvaldi Gub!

Réttvísí Gub! þitt ráð gjervalt Reynist vor heillin mesta, Hvað sem þú gíörir gott er allt, Gjarnan vilt oss þið besta; Þín hulda stjörn svo þagar til, Hér meðan fleiðib þreytum, Ald betur breittum, Sem fadir börn af ástar il Ugar, svo þín vér leitum.

Nær þessa játnung veifir vér Virðum og samanberum Við það, hvað reynumst þollansir Þegar að þirtir erum; Blygdun og ángur ber oss þá, En brádt, ef þraut er fjærri, Byrðin léttþærri, Játnum vér góða Guds forsjá, Er græði meir enn særi.

Hasir þú maður eittsinn átt Þrúugt í lífsins stríði, Og Guds þíns esad mildi og mátt Enn meðfénnðir um síðir; Nær þrautin þvarf, þa þetta var, Þíns foburs armur sterki, Sem

var í verki, Særi þig aptur sorgirnar, Sjá þar hans elstumerki.

Hvort sem os þæta heimi í Harms eda gleði dagar, Er os af Drottni afmælt því, Einn sér hann best hvað þagar; Álf hjá oss þetta trúartraust, Til þín, vor Faðir blíði! Svo vér um síðir Heiðrum þitt nafn með helgri raust Í himins dýrd og þýði.

5. Sálmur.

Lag. Eglífi ástar Faðir.

Euginn maður, sem eigi Eptir Guds forsjá neitar því: Ad hann á hvorjum degi Herrans ástmerki finni ný, A sér um æfi lánga Og öðrum fram í deyd, Hvort sem þeir heldur ganga Harms edur gleði-leid, Hann féð í fæðingunni Sem faðir ad oss gætt, Síðan af gæðstu sinni Svál- ad, mett, annast, flædt.

Fyrst hann svo fædurlega; Fyr enn vér heiddum, gætti vor; Eins mun oss annast, þeg- ar Arin sselga og lífsins spor; Ef einög born hann biðjum, Braut þæðum fvidalaust, Eptir hans bði iðjum Og á hann setjum traust; Megnar ei mig ad safi Meingjörd né þattan- vörst, Fyrst Gud minn vordur vakir, Sem vill mér allra best.

Gud minn og Fadir góður! Sem gladdir, studdir veifann mig, Frá lífi minnar móður Minn Gud þú varst, eg tilbið þig; Gef mér af gæðflu þinni Ad gæta hlýðnast þér, Leid mig í sérboort sinni, Svosem best hentar mér; Blessa oss born þín, Fadir! Þú oss á himnum stad, Beit að þig gæfgum gladir, Gud Drottinn! verði það!

6. Sálmur.

Eag. Fadir vor! sem á himnum ert.

Því lengur sem að lífum þér, Þærum betur að þedja vér Þröttleysi vort og veifan dug, En vor Guds náðin almáttug Viljann styrkir og veifleif manns, Begur og mælit fjörin hans.

Vinsældir, mannavit, metord, fé, Meinum vér stöðugt indæli; En brádt nær þetta bregðst og flýr, En baki við oss heimur safr, Sjáum vér fyrst, hvað að vort er Dnóg að fá það girntumst vér.

Treystum því ei á tignarnafn, Trygd manna, vit né aurasafn, Geldur Drottni, sem hjálpa kann Svörjum, sem vonar uppá hann; Sú von táldregur aldrei oss, En upphesur vort luduþnos.

Gud og Slapari mildur minn! Máttinn

gæðstu og viðbóm þinn Vil eg þrifa sem verðugt er, Vera hugrór, en treysta þér; Því fremur krapt þinn sem eg sé, Og svo mitt stóra vanmegni.

Hvilífa gleði, heill og ró Hérar min sálin finnur, Þó Luðan breittist um lífsins stig; Læra mun eg að dýrka þig, Bæði í með- og móð-læti, Minn Gud og styrkur lof sé þér!

7. Sálmur.

Lag. Minn Jesú bygðabarnið þitt.

Þor stýlda morg og mikil er, Meðan í heimi dveljum, enn Það sjáum best, nær þeimjum vér Um það: að erum frískir menn.

Fyrst sjálfur Kristur sæmdi ofs Sínu nafni, vér eigum þá Ald. feta gegnum gleði og trofs, Ef Guds Son vill, en hlýðir stá.

Þegar aðgættum hvorsu hann Heidri er frýndur, tilbedinn, Og sérhvert nafn sem nefnast kann, Nesnir hann Gud og Konung sinn.

Þá eigum vér með ljúfri list, Þó Luðan smísta bilti sér, Með hlýðni og trú að heidra Krist, Honum þjóða, sem verðugt er

Þú frískni maður! hugleid hvað Heiti stóru þú þrýddur ert, Sem þig skuldbindur einkum að Eptirfylgjari Jesú fært.

Jesús leidd fyrir þig, svo þú Þénari gætir orðid hans, Ef holdsins vilð afneitar nú, Ráð er þér við og sigurfrans.

Elsta þinn Jesú æfilángt, Ást hans fyrir græddi meinin þin, Gæt þinnar skyldu, gjör ei rángt, Gleggvast það ástarmerki þín.

Elsta nálingann áttu þinn, Í orði og verki ræf þá ment, Sérstu Guds barn og sann fristiun, Svo þesir Jesús breitt og kénnt.

Þótti þig syndin sér í vil, Sinna máttu ei henni þar, Ef þú ert fristiun, Þeinktu til Þins Guds alsiðadarnálægðar.

Syndinni fylgir þegning þord, Hjartans freidur og umbun dygd; Bind ei þánskann við þessa jörð, Þreyttu fleidd ad himnabygd.

Þóksins þá dauðans dymma nótt Dregur sig yfir hófuð þér, Sál þinni gefur þref og þrótt Þinn Gud, ef þóð hans varðveitir.

Svo munt þú gegnum dauðans dal Þjarslega gánga, Lífsið sjá, Þeiddur Krists hönd í sælusal, Sigri þrófsandi verður þá.

8. Sálmur.

Lag. Sálir eru þeir allir ná.

D, hvorsu maður sáll er sá, Sem Drottins vegum gengur á, Og öðrum veginn vísar; Í

hverju standi einn sem er, Með orði og dæmi
bræðrum vör Eignum sem ljós að lýsa; Í athöfn
vorri og umfangni útbreidum dygd, vort þrós
það sé; En vini og vandamenni Í voru húsi
allrafyrst Eblum til góðs, að heidri Krist Með
rétttri ráðvæðninni.

Nærst elsta Guds, vor athöfn sé Íhreinn
medbræðra kærleifi, Sem blómgi vora breitni;
Byrjum fyrst vora betrun, svo Bletti nálangans
megum þvo, Með vægri vídurleitai; Begbeinum
þeim sem viltur fer, Vinnum það gott, er orkum
hér, Svo dygdaljóð vort ljómi, Því reifning
standa eigum af útínældu þundi, sem ós gaf
Drottinn réttvís í dómi.

Vér ós einsetja viljum þá Begi dygdanna
ganga á, Og svo sem Guds börn breita, Hjá
ógudligum einöð þeim, Sem ei vanbrúka þenna
heim, Allra heill eptir-leiða; Heilagí Gud! ós
forda frá Fals-rád og þacirli öðrum tjá; Gef
að vér flóðugt gétum Elstad þig rétt og alla
menn, Ós mun þá fylgja bleðsunin, Nær Jesú
fótstígg fetum.

Ímínd þín Föðurs, ó, Jesú! Í öllu góðu
styrk ós nú, Þor mikli mannellstari! Sem erf-
idadir þreyttan þig, Svo þínir bræður lífsins
stígg þyndu og gátu farid; Gef að lífjumst í
þessu þér, Það stundum einöð megunum vér,

Sem tilbýr sæld margfalda Þorum sálum, en gleður gæð Gæðum himins og forsmæð með Eptirkomandi alda.

9. Sálmur.

Lag. Þér himnar! hefið dýrd.

Himnarnir, lopt, þaf, láð, Þýsa Guds miklu náð; Eins vér í allan máta Elsku hans megum játa; Föld vor er full af gæðum, Framsreymsandi af hæðum.

Þoptid sem ondum af, Eldur sá varmann gaf, Þýsandi ljós er gleður, Þús fæða svolun meður, Allt það Guds elsku lýsir; Þud vor og raust hann þrifi.

Fogur grund, fuglalón Fegund lér þeyrn og fjön, Þlmsæt blóm endurnæra Þs og lýstisfemd færa; Föld, verndud fridar flíði, Full er af Drottins mildi.

Þtalsöld er þín náð, Þ, Gud! vort hjálpar ráð, Þana ei grundað gétum, Þnægd þennar lítils metum; Gud allrar gæðsku ætíð Þéf hvítt vort þþaðlætid.

Þf hjarta viljum vér Þerðuga lofgjörð þér Þyrir náð þína færa, Þúsir iðsa og læra, Þramsferði vort að vanda, Þeist of, Gud! styrk þíns Þnda!

Ös þrýtur ordagnött, Drfu og sálar þrótt,
 Ad dádft ad Drottins mildi Dagligri, eins og
 ftylði, Sem gædftu geifla fína Gégnum allt
 lætur ffinu.

Af lopti, láði og fjó, Rifnarhond Guds til-
 bjó Dtal andlegd og þrýði, Einsog beft þentar
 lýði; Hans náð er fcrhvort finni Sameinud
 forffjóninni.

D Fadir áftæri! Þin orlát gædfta fè
 Upphvattning ofð til handa, Aft og lotning þér
 vanda; Uppsprettan allra gæda! Allt ftal þér
 lofgjerd ræða

Allt hvad fem hrærir fig, Og herfir uppa
 fig, A hædum, hafí, landi, Háan loffaung þér
 vandi; Þor Gud! þin velgjerd blíða Þidsfrægift
 þér og fidar.

10. Sálmur.

Eag. Lifereglur hollar heyrí menn.

Þér fem útlendir, þofum þér I þeimi ftutta bíð;
 Hugurinn vendi hærri fér, Horfi á tafmarkíð,
 Enþan úr þendi, þál fem gler, Hljóp tíðt, en
 ftóð ei víð, Þols fjörin fend og blíðan hver
 Biltast á hmfá blíð.

Hvad er vort fjör? Gitt fólíad frá Feift
 burt og fuli nýft, Éða vor fjörin heidurs há?

Hjól, sem reislandi sýst; Hvað andlegð gjerir,
utan þjá Elstendur sína víst? Bellýsta snorur
fjöturad fá Fót vorn, þá meintum sízt.

Vor sjálfs tilfinning vottar að Valt heims-
ins geingid sé, Huggun stammyðu og hvíult
það, Sem hrindi andsreymi; Sannann gleðinnar
samastad, Söma og andlegt fé Girnumst, ávinn-
um, gott sérhvað Gjarnan látum í té.

Gudræfnis ljósi gaungum í A gotu vegferð-
ar, Svo mætti hrósa síðar því Sérhver er
trega þar; Einsog vér ljósum, náð Guds ný
Málgaft ofs fegri þar, Sem indirósin fólva fri,
Frið og dýrðleg blómstrar.

Drottinn! þíns Anda ljós ofs ljá, Svo
lærum sannleik þann: Að heims velstand og
heilinn flá Hjadnar sem vatnsbólan; Heims tál-
dragandi físi frá, Fadir! leid sérhvörn mann,
Réppum á landid þreyða þá, Þar er vor full-
sælan.

11. Sálmur.

Sag. Verði atid hvað vill minn Gud.

Ef vér hefðum það trúartraust Til þín, vor
Fadir blíði! Að þú ofs hjálpir efalaust Í öllu
lífsins stríði, Hvert kvöld vér þá Hvíluð á

Hugróir sofna mættum, Una því hér Sem ad
ofs ber, Dg engum fvida hættum.

En hvorsu trúin veiklast vor, Þér meglum
þrátt og viljum fyrirsett eðli seta spor, Fodur
vors ráð ei stílum; Þú trístu vin! Þitt veika
stín Bafid er þokustíhi, Meðan vautrá, Ef meglar
nú, Mót gæði synd þá deygir.

Þóad sveinandi hjerin þin Klagir óþolinns
módur, Eins vottar Drottinn ástverf sin Almáttf-
ur, vis og góður. Mótlati hér Þú másté ber,
Minnstu þá fyrri tíða, Hvorsu ad hann Þér
hjálpa vann I hrygd og freistni stríða.

Gud þefur fleiri gæð þér Gledi enn sorg-
ar-daga, Dg huggun þegar harmadir, Hvað
ertu þá ad klaga? Hans miklu náð, Dg þellagt
ráð, Hans forsjón staltu prisa, Fúsliga nú I
fastri trú þel þig hinum alvísá.

Gað svo þolugur gotu þá, Sem Gud þér
fyrirsetti, Evi hann þig svelði eðla á Eyllifri
huggun metti; Anægður bíð, Því stundar stríð
Stansar, en fridur kémur Með sigurþrós Dg
sælu ljós, Sem alla hrygd burtnefur.

12. Sálmur.

Þag. Syndugi maður hjá ad þér.

Hvor sem réttfrístinn heimi i Hyggur ad sinu

ráði, Hann gætir að og hvarar því, Svartil sitt lífið þáði.

En af þeirri íbúgan hann Hugóflum takmörk velur, Heimsins þígðoma eðli ann, Umsjá Drottins sig felur.

Þrassöldi og lífsins leiðgd Litid fullkomnar manninn, Nema dygd sé við tímann teingd, Og tignist lífið þanninn.

Þó aldurs verdi árin fá, Ef þau dygdirnar prýða, Er betri en sunur þá Illa brúfud, sem líða.

Bellyst, makt, andlegd flýr of frá, Fallvált það reyna margir; En dygðin hvílir nýpreið á Eyllisu sáunleiks bjargi.

Bygðar stynsemi allar á Döfirnar þinar veri, Í meðlæti og þúngri þrá, Þig sem rólegan géri.

Að þínn standi gíf þú gaum, Gott skalt og nýtsamt iðja; Tak þar á vara: tíð er naum, Trúur mátt því vafa og biðja.

Saklausrar gleði heimsins hér, Högliga skyldir nýbta, Þaða Guði, sem gífur þér Gleði og sorg til bóta.

Þá vér brúfum rétt þenna heim, Þegar hvor af of breittir Eptir réttvísun reglum þeim, Sem réttvís Drottinn veitir.

Of heimsins lúðan úthlutud Enga heill

sanna veltir; Samvíska hrein og fátt við Gud
Sannföllud farsæld heitir.

- Sýn því gubhræðslu víðan vott þ verkum
trúarinnar, Með því: öðrum að gjera gott, Og
gæta skyldu þinnar.

Sæll verður hver, er segja kann, Samvíska
frjáls af þínum: Guds mínis bódum og gégna
vann, Gagnadist bræðrum mínum.

Velbrúðud tíð er heilla hnos, Himins og
sælu vegur, Guds náð af þenní aflast oss, Og
daudi fríðsamlegur.

13. Sálmur.

Eag. D, Drottinn allvaldandi.

Himins og heimins mæti Helzt er naudsýn að
þekjum vér, Svo þaraf sérhver gæti Saman-
borið hvað hentast er; Þekking sú Þegur fræðir,
Frjógar trú, Dygdir glæðir, Og nú Gifur
fálargæði.

Svipull er heimins hagar, Honum sem
glampa fyrirbrá, Enginn vor æðdagur Til enda
tryggur kallast má; Hæðslu frí Hlaupid þreitum,
Hraustir því Krapta neitum, Heimi í Himni
eptirleitum.

Allt einsog edlisfærri Er vor fála enn
Hlaminn, Svo er býrd himins hærri Hældurenn

jarðarsæld flammvinn; Þekking ein Dfs þar gleður,
Eylif, hrein, Gudi meður, Eði nein Angur-
semd þar stödur.

Þdum þvi allar bygdir Utlendir meðan
dveljum hér, Evi þreyðar blidheims bygdir Burt
hðan leiddir finnum vör; Verum vel Bolid
strida, Brádt stýr el Hrygdartida, Eptir hel
Eylif fémr blida.

Þér viljum svála og sedja Sambrædur vora
i lífsins neyd, Hugga grættu og gleðja, Guds
bodum hlýða framm i deyd; Hérvið stýr
Haturandi, Hrein og stýr Ást ljómandi Undir-
býr Eylif Kærleiksbandið.

Þér þá með ljáfrí landu Eytum þaunkum
i himminum, Nú á kvelds náðarstundu Ald ná-
lægjast þig, Drottinn minn! Verold frá Viljum
snúa Beginn á Himinbúa, Skeidd þá Skunda,
vona og trúu.

Þér biðjum: veit ofð frapta Beralðar glífi
ad snúa frá, Dfs lát þú endurskapta Arfleisð
vorri um síðir ná; Mædu eyð, Gíf þolgæði,
Greid ofð leid Upp i þadur, Þreyð ur deyd
Þjáðra naudir græði.

14. Sálmur.

Lag. Guds gæðtu þrifa.

Hinnar og heimar, Svad sem fer um lād,

Grund öll og geymar Guds úthrópa náð; Gud má gjörla finna Grasamorkum á. Allsteins óbyggðinnar Um hans gæðsku tjá; Mestrar njótu um náðar vér, Nhar ótal velgjördir; Lofgjörð fljóta, Fadir! þér Færi hvor sem má.

Allt sem vér sjáum Sveima um haf og lönd, Öloggt ef þess gáum, Guds lauglýsir hönd; Sérhvor sképna segir Sannleik þenna hátt; Þú, ó maður! þegir, Þaraf blygðast mátt, Þó ásvorðun þín er sú: Um þessa jörð viðfrægir nú Hans lofgjörð, og til hans trú Tendrir grandvar þrátt.

Minn andi minnisti Missun Drottins á, Eg svo ei finnst Óþakslátum hjá; Já, þér vegsæmd veita Will mín sál og gæð, Herra himins sveita! Herra jarðar með! Boslug eru verkin þín, Bald þitt hér og gæðskan skín, Ei sem ver fá ordin mín Uldurín leyndu téd.

Allt mætur augum Ertir þinni náð, Fugl, sem lopt flaug um, Fiskar, dhr um lád, Einn þær miklu mergdir Mettar hvort eitt sin; Þú bændst: veröld verði, Vard þá heimurinn; Blis, sól, stjornur bod þitt sköp, Bendtir fjörva leid þeim hóp, Dag sérhvörn þá blaup sitt hljöp Herian flöri þína.

D, Drottinn anda, Alheims flaparinn! Gud ljófs og landa, Rísa fadir minn! Einn af engum flaptur Ert þú, mikla ljós! Hæðsti him-

ins fraptur! Helgra pris og brós! Medan þræði
eg mælistig, Mitt lofboði sé um þig, Og í
þæd, nær heidsfir mig Þirgar morgun-rós.

15. Sálmur.

Lag. Kom Andí heilagí.

Hvad sem í heimi er Hvískult mun finnast,
Medlæti' og mædan hver Njög samantvinnast.

Enginn sér össi þvi, Anægju rétta Þér að
fá heimi í, Hverfult er þetta.

Í heimi þung er það Þraut og fásinna:
Þetta þvi indi að, Sem ei má finna.

Minnumst hvern morgun, Þó Medþyr sé
fagur, Að þreppum ólgussjó, Aður leidd dagur.

Hvort kveld oss hura ber: Húm kannsté
geymi Þæl, edur búna mér Þurtfor af heimi.

Þér fáum þaraf þrótt Í þræntum stríða,
Þvo verður sinnid rótt, Og svíptist kvíða.

Nær indis þrefur þnos þarma fallstrengur,
Þandvorn Guds þlísir oss, Hvernin sem gengur.

Ef veginn afmældann Þtrandir stundum,
Eftum Gud, heidrum þann, Þans vilja stundum.

Etyrk oss á lífsins leidd, Að letjumst eigi,
Þor Gud! svo stýldusleidd Stundum-ótregir.

Til eyfís indis þjá Unnar sonum, Krísts
þýrðar sól að sjá, Samlísir þonum.

16. Sálmur.

Eg. Guds vors nú gæðfu þrisum.

Alfr menn óska sama Ad verða farsælir, Friir
við eynd og ama, Anægdir lifa hér, Forgéfins
þó er það; Ad fullsæld andinn leitar, Sem ei
má heimur veita, Hún finnst á hærri stad.

Vors Fodurs vízka og mildi Vort edli svo
tilbjó: Ad sálin óska stýldi Eptir stadfastri ró,
Svo hún með sannri lyst Þess æðsta indis leiti
Utvöldum sem er heitid, Hvar óst vor uppsýllist.

D Fadir allra gæða Dg æðstu farsældar!
ljófsveg oss veit ad þræða, Villuhætt mæg er
þar, Sem dymmur dalur er; Þáttu þvi ljós þins
Anda I ljóma helgum standa, A vorum vegum
hér.

Vel til fríðs má eg vera, Þó vanti hefi
og aud, Vel þó hér megi bera, Þrírli, órétt og
naud; Guds vil eg gefga ráð, Uppsýlling óska
míuna A síðan mun eg fiuna, Þyrir þans feds-
urnað.

Veit oss, Gud! styrk ad stríða, Stríðandi
hlýða hér, Glydnir ens betra bíða, Viðandi svo
ad vér Uppsýlltar fáum þær Dflir sem eptirþráum,
Dg þína segurb sjáum, Hátróni þimins nær.

17. Sálmur.

Lag. Postula fjöri Kristur þrjá.

Morgna og kvöld vér eigum að Athuga og skynja
hvað Gentugast meðal sálum sé, Sem þær hvettji
til árvæfni.

Hætta er stór að ganga greiddt Gáleysis veg,
og þeinkja ei neitt um þrosun þá, sem þenda
kann Heimslann, vangætinn ferðamann.

Dandi, upprisa, dómurinn Dregst þú að
höndum eitthvort sinn; Herrans tilkomu ei vitum
vér, Verðt er að hafa gát á sér.

Gæt þarad fristinn maður mest, Að megir
þegða þér sem best; A morgni þvörjum minnstu
þá Margsaldar þínar skyldur á.

Þú sem Guð dýrkar þrúeinann, Þér ber af
hjarta elska þann; Glyð hans bodum í sérhvort
sinn, Sem er réttlátur dómariinn.

Lát þér ei svika birta blund Brígdul heims
gæði, lént um stund; Svo þú hans glanm ei
sofnir við, Sífelldt guðræfinn vak og bíð.

Með lífsu gæði legg þú af líf, og allt sem
þér Drottinn gaf, Þegar hann vill og sætir
sitt, Svobdan er hans, en ekki þitt.

Fram til síðasta sólarlags Og sorta roðurs
æfisdags Att þú að vaka og víðja blíðt, Þú á þig
undir lífið nýtt.

Hvor sem til enda hér er trúr, Hónum er
fætur banadúr, A þessum fyllast öll háleit Eyllif
Guds náðar fyrirheit.

En þú, Drottinn! sem æðispor Dg árin
hefir talid vor, Beizt, ad vér höfum veifan dug,
Vor er náttúra bftodug.

Virztu ofs því ad veita þrótt, Eyo vofum
fram ad dauðans nótt; Þát þú svo náðar ljóm-
ann þinn Eysa ofs inn í þiminian.

18. Salmur.

Lag. A Gud alleina.

Vér megum vera Vel meður rósamt gæð, Eifs
byrði bera, Þó breittist hagsæld léd, Fyrst Gud
sem fadir Forlogum síðra fann, Því náð hans
það er, Sem þanninu leidir mann: Ad hann
úthlutadi Öllum sem hentast fann.

Makt engin megnar Móti þennum ad stá,
Gjörvalt má gægua Dg Gudi hlýðni tjá, Eins
forg og sæla, Sem ofs ad höndum ber, Drottins
indæla Daglega hjálp ei þver; Stjórn hans móti
mæla Megum því aldrei vér.

Hann losað hefur Greinskilnum sinni náð,
Allt gott þeim gæfur, Gleði, fríð, hjálp og ráð;
Morg dæmi minna Mega ofs á það flir: Ad

sér til sinna Sá er í hædum þér; Himin og haudur linna; Hans ord þó standa þér.

Vér þannfom vorum Bendum í himininn, Þig biðja þorum, Þú, alheims stjörnarninn! Blómga lífsbrautir, Það beifla gíör nú sætt, Mýf minar þrautir, Mig ef það gétur bætt, Í þínu skjóli og flauti Skadlaus eg bý óþætt.

Heyr þú, ó, Herra! Harmandi þenar raust, Sálar sérþvörrar, Sem hefir á þér traust; Andvarpan alla Allit með lífnarsíðn, Sem frammi vill falla fyrir þinn dýrðartrón; Þegar eg þjádur falla, Þenftu á mína bön.

19. Sálmur.

Lag. Allt mitt ráð til Guds eg set.

Ekfært fremur ofó ebli kann Í elsku og trú við Skaparann, Enn opt að yfirvega: Hvorsu hans gæðfa guddómlig, Gógunum tilfelli lífs um fúg Leiddi ofó farfællea.

Það var fkapandi Herrans þend, Sem þentuga lími, fíör og end Gaf mér af gæðfu finni; Í minni fæding hann var þjá, Háfla fendumum bægi frá Med Födur-föríóninni.

Þá eg í þernfku veifur var, Þífi ei mér til þjargar þar, Þjálpin var þvörgi fíærri; For-elðrat unntu míni mér Medof sem voru í þendi þér, Minn góði Gud áfíæri!

Þú gættir mín, þá gálaus eg Óðf sem blindur minnu æskuveg, Þífsþráð minn lézt ei breyta, Heilsu, vit, þrossa, glöðvært gíð Gassí mér og kæra vini með, Þindraddir þættu mesta.

Þó afbrot séu ótal mín, Þífr mér ljómad náðin þín Hefir á hvorjum degi; Þú ert að bida bata míns, Þætur því valda Sonar þíns, Ego eg upprætist eigi.

Fyrir þans árnau er það stéð, Að ennþá stend eg vísnad tréð, Sem hann vill sjálfur næra Með helgu ljófi þædum frá, Og þínnadegg, sem lífga má, Ego mætti frjófgunn færa.

Míg brestur orð að míflla þann Míns Guds og Þesú kærleikann, Sem æ er samverkandi, Til að leida mig los með ró I ljófsins dýrd, Sem hann mér bjó A lífs-blómgunar landi.

Þvad sæ eg góðid, Gud minn! þér, Sem gassí óbediann lífid mér, Metur dýrt velferd mína; Það lífid, sem mér léntir þú, Þífsins Þadir! þér þelgíft nú, Meðtak eign þessa þína.

Eg vil framvegis idka mig I elstu, þlýðni, trú við þig, Minn, Gud og míffunari! Ego þínnar náðar þelgan þag Þlýða megi um nótt og dag, A meðan þér eg þjáti.

20. Sálmur.

Lag. Gef þinni kristni góðan fríd.

Syrir Guds náð og Frelsharans Fáum vér hann að biðja, Hver er þá óst vorð innra manns? Að Gud vilji oss flyðja Þrautum í og þeim burtíðja.

Í kvöld vér munum óskir þær Upp fyrir Drottinn senda: Að hann sé vorri hvílu nær, Srygd láti burtu venda, Sótt og fljótan aldursenda.

Vér biðjum: Gud! oss forða frá Fátækt og sjálfðóms þínum, Sem undir stínja margur má, Mænandi að tróni þínum, Dsta dauða eptir þínum.

Eptirláanganir þessar þó Þóðnast þínum alvalda, Ef hjartad geymir hugarró, Högværd og dygd margfalda, En ei krefur Gud til gjalda.

Þó vantar eitt sem vera ber, Vigtugt at- ríði það er, Og Kristur sjálfur kénndi mér, Kvöl hans þegar byrjadi: Verði, kvad hann, vild þín, Fadir!

Vér megum biðja um blessun hér, En bænit þanninn laga: Verði Fadir! þinn vilji á mér, Þeiztu hvað best kann haga, Alla minna æfisdaga.

Gefi mér eyðisf gæðstan þín, Sem gát á

öllu hefur, Það fanna góða, sem að min Sálur
velferd útfrefur. Fædur's armi allt sem vesur.

Þessvegna bið eg eðli um aud, Ei þrós af
veröldinni, Drottinn! veit þú mér daglegt braud,
Dygdugt og ánægt sinni, Eins og speki þóðnað
þínni.

Nær heimsins indid bregðst þér brátt, En
bugar þarmur stríður, Treystu á Drottins mildi
og mátt, Maður! sem þrautir líður; Eptir þér
þið betra biður.

Ljósanna Gadir! lát nú þinn Ljósins og
bænar Anda Lifga vorn hug í sérhvört sinn.
Sorg þegar ber til þanda; Við þann ofþ til
ljóssins landa.

21. Sálmur.

Lag. Greinir Jesús um græna tréb.

D, hvorsu sorglegt seglast má Sérhvors manns
lífð jerdú á, Ef frá byrjun til enda það Allt
er hugleidd og rétt flóðað.

I móðurlífi mindadur Mannestju efni nefn-
umst vér, Frá hástafendum frítt ei var Fóstið,
á meðan dvelur þar.

Þegar fyrst litum ljósið dags Lifs og fæddur
vér grátum strax, Eðli neitt gétum lagt ofþ líb,
Litnar annara þursum við.

Pá barndómstíðin burtaleið, Breiðleifi þrúast, flís og neyð, Á lífsins brant vörn fjotrar fót Flækandi heimsins vélanót.

Ungdómur hver, en æflan fljótt Gyfur lífsans og sálar þrótt, Um þann vörn besta æfirpart Dó þer að læra gott og þarft.

Syud þó með aldri söfnum vér, Evi verðum Guði fjarlægir, Agirud, leti, draumb, ofund með Dó ill samvizka þressir gæð.

Vér misðum bæði möð og dug, Pá mótgangs kemur vindaflug; Því meir sem annast eigum hér, Gymdir fjolga, en gleðin hver.

Fólsins um efsa æfisteib Umsir komast í þunga neyð; Sem ungþarn verður annað sinn Aldrabi þrumi madnrinn.

Eði stíft þann við gymdir þær, Í heimi meðan dvalið fær, Þyrreun lífaminn laus við þraut Þeggst til hvíldar í grafarstauf.

Vér þofum margir mótgang reynt; Máste ofi enn sé geymt og leynt. Eittþvad sorglegt á nærstin nátt, Reyðin þung eður banasótt.

Svad sem Drottinn ofi þessir geymt, Hann fær ei sínum börnum gleymt; Vér felum ofi og allt vort ráð Á þans forsjón og visu náð.

Drifunur Þadir! minnstin vor, Meðan vér felum lífsins spor, Hjálparþursendum þend þín vísa. Hjálpar eflaust í nafni Krists.

22. Sálmur.

2. ag. Hver sem að reisir hoga bygg.

Lífins fótinnál ver endum eitt Eitid með hverjum degi, En hvorn morgun er ofð tilreidd Annad á þessum vegi; Uppvafnadir því ættum strax Ad undirbúast þungann dags, Evi midur belid beigi.

Dvöðbúnum er harla hætt, Hreggslur ef yfirðynur; Dags mæðan lífa gétur grætt Gálausann, krifni vinur! Húsid grundvallad þellu á, Hvasðvindur eði fella má, Hitt, byggt á sandi, hrynur.

Bílluhætt mun þér verða tíð, Barbyggðin kann að dvína, Nema Guds Andi' og vrd hans blíðt Upplýsi sálu þína, Evi gætir þess er gjöra ber, Gjörvælt þitt áform Drottinn sér, Hann styrkir fríðsmennu sína.

Adgæt þú sagra orðu þá, Sem er í náttúr unni, Guds fullkomleika svo þar sjá I sinni birtu kunnir, Af þessu sér þú hátígu hans, Þrösa því verkum Skaparans Af hjarta, hönd og munni.

Hann mun án efa hjálpa mér, Helzt þegar mest viðliggur, Náttugur göður aldís er Elskunnar Fadur tryggur, Sem þesir mig svo leingi

leiddt Á lífsins brant og mér tilreiddt Huggun þá
eg var hryggur.

Þegar eg synda gotu gæð, Guds ást og
þolinmæði Á lífsins veg mig leiddann fæð,
Leidréttaf þvo eg næði; Kærleifi hans í Krísti
er Kraptur til sálshjálpur mér, Gjervoll mín
sár það græðir.

Sál mín! þinn Herra þors þú á, Hans líf
í gegnum flöda, Hann ofansliginn hæðum frá
Þreif þig af dauðans vöðva; Ad hans upprisu
gæt þú gjör Og guddómligu himnafer, Evi
fetir brant hans vöðva.

Þetta daglega þánkafar Þrótt í freistingum
gefur, Eflir til byggða æsingar, Armæðu nidur-
léfur, En vér þá glæðir þessum hug Til hlmins
med andlegt flug, Hvört kvöld, það naufsyn
krefur.

23. Sálmur.

Tag. Nú bíð eg, Gud! þú náðir mig.

Ef vér sannfærðir erum vel Um Guds vísðóm
og kærleiks þel, Eðert heimaból oss ætti þá Ad
aula stránga hugarþrá; Hvað gagnar sorg og
möglid manns Móti ráðstefun Slaparans?
Segjum heldur, þá hrygðin stér: Hirdtu mig,
Gud! sem lífar þér.

Þér sjáum ei vörn sanna þag, En sjáum
þó um nótt og dag Elsku, náð, viðbóm, almátt
þinn, Allsherjar Gud og Staparinn! Í heims-
ins fjöðrn vér þorfum á Heilaga speki og reglu
þá, Sem um náttúru heilan þring Sér við oss
blasir allt um fring.

Af hugleiðingum þessum því Þaunkunum
lýptum hæðir í, Til Guds sem ræður himni,
heim, Og hverri sköpun', er býr í þeim; Eg er
þans verk í þeimi hér, Hann mun því eðli-
gleyma mér, Heldur sem fadur hjálpargjarn
Handleida mig sitt elstada barn.

Hann með alþýgnu auga sér Og eyra
þeyrir það sem sér, Máttugur, góður Gud er
það, Sem gættir minum höfum að; Af þessu
þversur fíðir lífs, Kvílnar laungun til betra
lífs, Og vonar ljós sem gleður gæð, Því Gud
er hér í verki með.

Um æfi mína árla og seint Eg þessi þína
míttun reynt, Fadur ástæði! fel mig því For-
sjónar þinnar stanti í, En bið: að þá mín blefs-
ir ljót, Þúir mig undir þéðansor, Þin lítnar-
þond mig leiddi blíð Í ljófsins þýð, nær endar
stríð.

24. Sálmur.

Eg. um dauðann gíf þú, Drottinn! mér.

Þorir lífótímar flýta fer, Sem fugl eda vatna-
straumur, Hver dagur flundar áfram or, Endar
sem lídið draumur; Á, tíðir, stundir, alda
mergd, Ad eylið þraba sinni ferð; Aldgæt það,
maður aumur!

Þó endir heims og umbreiting Eði sé
máské nærri, Daglega samt ofs dvelur fring
Dauðinn, sem ei er flærri, Haun er dauðligum
dulinn víst, En deyðir þegar varir sít, Vid tíð
og tælisfæri.

Þegar vér deyum, æfin er Endur og burtu-
suuin. Þor náðarstundin horfin hér, Helgunar-
tíminn flúinn; Nema vér þesum þugarþel
Greinsað fyrri og tilreidd vel, Þá er ofs blesðun
búin.

Margur sem lítur morgunsól, Má þó ei
daginn enda, Heldur ad Drottins dómastól Dval-
alaust skal hann venda. Ef þú til reiknings nú
í nátt, Náðugi Gud! mig kallar brátt, Hvar
mun eg hræddur lenda?

Eg fell til þinná fóta, minn Fadir missun-
arríki. Fyrir sannhelgann Soninn þinn; Sem
andar lemfur mýtir; Þrandi trúar andverp

manns Alltur náðin þín og hans, Þó hjartans burt svo vífi.

Mér er bulid hvort fæ eg frest, Ad scla þér minn anda, I kvöld því vil eg byrja best Bætur andláts að vanda. Þæg mér af náð! eg fegin sý þádm þínn og Jesú stjólid i, Místun send mér til handa.

Renn þú að telja, minn Gud! mér Minar óvissu stundir, Helga mig best og bæfann gíor Héðanför mina undir; Daudans umþeinking sífeld sé I sálu minni vakandi, Allt framm að essla blundi.

25. Sálmar.

Eag. Séf eg mig allan á Guds míne náð.

Viljir þú maður æfast i Umþeinking daudans, gæt að því: Hvorsu allt stundlegt hvítult er, Snigur og þver, Sem til burtferðar bendi þér.

Þér sjáum hértíl atlot öll Um hvífulleifans stöðunarvöll: Ad um náttúru allan hring Er oss um kring Orðuleg speki, en umbreiting.

Þér þrædum lífsins ending að, Öll fær náttúran vitnað það: Vindurinn, stýin, vísnud blóm, Vatnsbóla, hjóm, Og ótal fleira einum róm.

Daudans nálægð vér sjáum sýt, Samt skul-

um deya, það er víst, Hefir þú geymt of þess helz-
arfótt, Herra! í nótt, Veit þá að deyum vel og
rótt.

Unni of þess, Fadir! ást þín blid, Að endur-
kaupa vora tíð, Og bæta það sem brutum vér,
En búast hér Undir dauðann, Sem brátt að ber.

Veit þú of þess, Fadir! veifum megn, Balði
dauðans að stríða gegn, Lát of þann vísbóm
læra hér: Að lífið þver, Evi gaungum framm
sem forsjálir.

Blessa, Drottinn! vort bænalval, Børn
þín í mistun að þér taf; Í fótt og dauða send
of þess líð, Samvízku fríð, Evi gladir stílum þess
of þess víð.

26. Sálmur.

Dag. Evi sem fyrr sagt er frá.

Gledjumst við gæðfu þá, Guði sem kémur
frá; Daglega hér í heimi Hans mistun til vor
streymir.

Himin, haudur og sjó Hann til gagnsemda
bjó, Nýtsemi, auð og indí Að sérhver maður
fynði.

Hann gaf of þessa sál, Hefrn, sjón, ilm
smæð og mál, Að njóta náttúrunnar Nærandi
gledibrunna.

Vér megum gleðja gæð Guðlegri reglu með,
Til hags og harmabóta Herrans velgjörða njóta.

Heims gleðin hvíful finnst, Hún flýr þá
varir minnst, Við hluti hvífullynda Hjartad má
því ei binda.

Festum ei hug við heim, Helður á gæðum
heim, Sem eru ævarandi Á Guðs fagnadarlandi.

Hér er útlegðarland, Lærdóms og reynslu-
stand, Vér svo hér vel tilreiddir Verðum til
himins leiddir.

Ef heimfins hagsældir Hverfa, sem glöddu
fyrir, Anægðir alla daga Eði megum vér klaga.

Ef vor sál óðaudlig Öffast þó bindur sig
Við það hverfula í heimi, Hinn eyllifa gleymir.

Þrófólans æsing í, Strúir finnumst því,
Ós bar Guðs lög að læra, Og lífa ávort færa.

Fullfæld ei finna má Fallvaltri jörðu á,
Hún er í ædra heimi, Hugur vor þángað sveimi.

Óf þú, ó Guð! að vér Gétum sem rétt-
fríðnir Fundid vort fædurlandid, Frjálsir við
reynslu standid.

27. Sálmur.

Lag. Einn Herri eg best atti.

Heims lán og hagar blíður Hjarta vort gétur
bleðt, Svo vér það ræljum síður, Sem ós er

naudsýnlegt, E til vors ædsta besta; Aftundum þvi sem ber: I þófi hjartad festa Vid höfðsins vefsældir.

En vér elftum þó betur Dstodugt heimfins glis, Enn hitt, sem andann hvetur Til heilags indælis, Raldfinni þaras fveikist, Rvidi vid þaudans þin, Trúin og vonin veikist, Þarhyggðin fanna dvín.

Guds ord og egun blída Dftum vér litils þá, Hverfu of þer ad hlýða, Eyo hverfum illu frá; Gætum vor, góðir brædur! Végnum vors Fodurs raust, Heimablóminn blifnar flædur, Bindum of vid þann laust.

Látum vorn hug til hæða Heldur upplyptast nú, Til Guds og ædstu gæða, Glæði þad vora trú; Sérnum of þura lyfi, Hvat stór fú vegfemd er: Vorn Guds en brædur Kristi Blóðfeyptir erum vér.

Eg vil med hegðan þreina Hófsins á jorðu gá, Képpast eptir þvi eina Indí, sem vara má, Gud allrar gæðfu brunnur! Gef þartil frapta mér! Þanmáttur minn er funnur, Máttugi Fadir, þér!

Eg vil med adstod þinni Afhuga dauða minn, Þúast vid burtfer minni, Best rækfa vilja þinn, Þá hugar mig ei mæða, Meðlætíð tælir fízt,

Dauðinn mun hvorgi þræða, Harmur í gleði
snýst.

28. Sálmur.

Lag. Gud misfundi nú öllum oss.

Ahyggja vor og ángur þad, Sem eyðir hugar
fæti, Kémur af því vér kvíðum að Komast í
þungt mótlæti, Með hvorjum degi hurum vér,
Guldar þjáningar bíði, Sorglegnum dæmum söfn-
um hér Saman í þessu stríði, Þrefaldast þá vor
kvíði.

Hversu róligir lifnum vér, Ef lífs umsorg
ei bærum, Nema um þad sem nálægt er, Náð
Guds og stjórna einstjarna, Afhendtum gláðir öll
vor hjör Öflæd og nærverandi, Ef hans veg-
leiðslu gættum gjör Gógunum neyð óteljandi, Til
gleði opt frá grandí.

O hvílit blygðun ber oss nú, Bér breittum
fávíslega, Náðar tíð eyðum, Sveimar sá I sorg-
num burt og trega, Því kvöld og morgna kvíða-
fótt Ræslur vort höld og anda, Um bjartann
dag sem dymma nótt Drýggjum bál oss til handa,
Þad leidir lofs í vanda.

Oss er fávísun einfaråd Ad því framvegis
gæta, Hversu vors Fæðurs holla náð Handleið-
slu veitir mæta, Og vorum grát í gleði snýr,

Gætum að þessu fremur: Sonn trú á Gud þá
fæld tilþyr, Sem vora hrygd burtnemur; Skin
eptir stúrir lémur.

Eg vil því treysta uppá þinn Almátt og
gæðstu þína, Jesú fríðþægdi Fadirinn! Sem far-
fæld eptir mína; Ráðstofun þín er réttvís all,
Rád þú lífskjörum mínum, Mér er þín Födur
þendin þoll, Hjálpa frá andar þínum Sál minni
og þjónum þínum.

29. Sálmur.

Lag. Tungu mín og hjarta hljóði.

Hefdi eðli Herrans mildi. Hentuglega stjórnað
því: Að vinstapurinn vera stýldi Þor á meðal
heimi í, Sorg þungbærri, Í veröld væri, Boda-
leidd og mæða up.

En þó besta indis njótum Afríkusku vína
hér, Farsæld eðli fulla hljótum Né fólksvalausar
glátværdir; Vína gengi Gledur ei lengi, Guds
vínfengi aldrei þver.

Vínslap Guds og ástaranda Í aðalfræpti
finnum vær, Þegar ber ofþ hrygd til handa,
Himin sendur lífnarblær Hjartad kætir, Hrygd
upprættir, Helga frapta sálin fær.

Þor himnessi vinur góði, Begleiddslan er
blesud þín, Jesú Kristi, kæri bróðir! Kærleiks

elstur þinn ei dvin, Þitt gæðstu ljós, Í Gud,
dómsbrósi, Gægunum vorar sálir flin.

Virztu mig í vinskap binda Þú þig Gud
og Jesú kær. Gíf eg forðist saurgun synda
Svo eg verði þér ástær, En í naud Og einkum
danda Elstan þín mér ljómi stær.

Alstod vina þegar þrýtur, Þín er hjálpin
ollum nærst, Þú ens þrelda hróp álitur, Hugge-
unar anda birtan glæst Sundrar döðvum Sorga
móðva, Svo vegmóðum ljósið fæst.

Medan fánginn má eg bida Míðt í fjotrum
reynslustands, Hjá mér orfi ást þín blíða Elst-
ungéb til sérþvers manns, Uus vér þryðumst Allir
síðan Væðsta flarti kærleifans.

30. Sálmur.

Lag. Fadir vor! sem á himnum ert.

Son Guds frá himna hæðum sté Heillir, að
færa jördunni, Og leysa oss af andar neyð,
Dpnabi svo til himins leid, Forlifun gjörði fyrir
oss Þressarinn, þegar dó á kross.

Hans lif og kénning heilagt var, Herrann
sins Fæðurs imind bar, Með sinni breitni sýndi
hann Þá sonnu dygd og kærleifann, Af elstu
lét hann lif og blód; Værum því kærleifs verkin
göð.

Í líffins béli og biturleik, Frá braut mann-
 elstu hvörgi veif, En midt í dauda mestann þann
 Monnum anglyði kærleikann; Elstnum því Krist
 af innstu rót, Janbyrdis rökjum kærleiks hót.

Vér eigum, Jesú! ljóst og leynt Ad líkjaft
 þér með stund breint, Í elstuverfum þeim á
 þekkt Og því sem oss er mögulegt Stundum
 hver annars heill og hag, Hugásta bindum
 samfélag.

Sannkríttian vinnur! þekktu þinn Þarfandi
 suanda bróðurinn, Sonnum fúslega gíor þú gott,
 Gudi sýn þenna hlýðnis vott, Vid tækisfæri þetta
 þú Þinum Frelsara líkist nú.

Leita þú hans er líður þín, Ef leitad gétur
 hann ei þín, Svo Frelsaranum setir nær; Far-
 sældar þinnar aldin grær, Þegar þú ert í hendi
 hans, Helgrar mannelftu blómsturfrans.

Fegnundur svo þér færist víss Af fyrirheitum
 Jesú Krists, Þegar allsherjar þingi á Þig
 ávarpar í mildi sá: Gladur kærleikans gæðst
 þú þig, Gladdir, saddir og flæddir mig.

Sjá þér þá dýrd, sem Gud mér gaf, Gled
 þig og fagna þéðanaf, Minn trúi þíðu! sem
 treystir mér, Tak vid launum, sem hét eg þér;
 Þú gættir bodorðs Guds og míns, Gæð inni
 fegnund Herra þíns.

31. Sálmur.

Lag. Þátt sýngid Drottni þadsta los.

Nær vér upphesjum sálarfýn Ad sjá vor sporin
gengin, Forfjónar ljós þá flært oss skín, Sem
fluggi fylgir enginn; Eins um þírna sem blómst-
ur braut Blesunar geislum þad útflaut, Dvísu
þám þó hvíldi Yfir því sem var ákvardad, Al-
víska Drottins huldi þad, Uns ad anglýsast flyldi.

Dþolinmóðir mundum hér Medlætis daga
bida, Ef þá fyrirfram vissum vér, En volædinu
kvíða, Mæðan, sem hræddumst, mundi þá Med-
lætis birtni flýggja á; En Gud af gæðsu sinni
Svo hentuglega hér um bjó, Ad þógvært gæð og
sinnisró Samatrúnd sála fýnni.

Lof sé Gudi, sem leyndi þeim Lifs tilfellum
afunældum, En oss til besta hér um heim Harma
blandadi sældum; Alvíska og gæðska guddómilig
Gleggsliga héri tjáir sig Rákvæma við oss veila,
Sem hvorutveggju hulin lét Hamingjunnar og
fargar fet, Svo þyrftum síður fleila.

Hvor sem vill yfir lífsins leid líta nokud
tilbaka, Hann sér Guðsáft í allri neyd Yfir sér
jafnan vafa, Andstreymi þad sem mæddi mest
Medal var oss til heilla best, Þér þryðdumst
vísku nýrri, Samnsærdumst brátt, en sáum hér
Sorga og gleði verkanir Undir Guðs umfjón dýrri.

Drottinn! þín verk eru dásamleg, Þýrdlegir allir vegir, Sem þú mig leidir lífs um stig, Þof þér minn andi segir; Kærleif og vísdóm þeði eg þinn, Þér eg fulltreyfði, Herra minn! Gís eg framvegis fái Andlega frapta, meðan mín Málða lífsgatan eði dvin, Og lofs þitt auglit sjái.

32. Sálmur.

Eg. Rís upp mín sál að nýu nú.

Sú sálargledi ágæt er Í heiminum að megum vér Ahyggju allri lasta Uppá vörn Gud, Í allri naud, Alvísann, máttugasta.

Vér fáum annað þarmed þeði, Þetta sé lífa naudsýnlegt, Því vorir fraptar veikir Orsa ei þar Til ununar, Sem audar heillir sveikir.

Ímiudud hnos þér fýsumst fá, Fínast oss lítið um gæfu þá, Þegar hún þó er sengin, Svo annars brátt Þér öfum þrátt, En undum því ei lengi..

Samt eigum vér með bygd og dád Daglega vort að esla ráð Til heilla oss í heimi, Guds alvísan Svo gjordi mann Gladann í lífs andstreymi.

Það stríðir ei þið minnsta mót, Að mann-

estjan af innstu rót Sin fjör og hag afhendi
 Honum, sem sér Þad hentast er, Hver ofs í
 mistun bendir.

Því vér fávísir þedsum sýt Þad ofs til
 sannra heilla snýst; Verdt er þá vors að gætum
 Östodugleiks Og edlis veiks, En ofs með varúð
 lætum.

Fyrst ófullkomnir erum vér, Ablvana mæg
 og stammshnir, Sú vonin sigri þrautir, Að
 mega þá Sig fela fá Í Fodurs blida flauti.

Ráðstofun Guðs er réttvís öll (Mædi svo
 frístin þjóð gjörvöll) Þó eg hans ráð ei þessi;
 En gleggvar má Þad sidar sjá, Sem eg nú
 stynja eði.

Hann sem vill andann þess minn Í himna
 dýrd og fegnudinn, Þá lífsins bondin bresta;
 Hans mistun hér Mun hjálpa mér, Hann vill
 mér allt þad besta.

33. Sálmur.

Lag. Þadur hófanna! lát þá mér.

Maunanna sæla mesta er, Meðan á jörðu
 dvelja hér: Að þessi rétt og rækja Guð og
 Jésum, sem gjöra ver, Guðs bylli eptir sæfja.

Hértil útheimtist einka væn Audmjúl, þreins-
 stillin, trúgöð bæin, Sem vorn sameinir anda

Bíð Jesum, líft sem greinin græn Á góðu tré má standa.

Hvort sem eus Kristna bræða sál Heilög talar sin bænarmál Í sæld edur sorg þungbærri, Andgud með trú hans ond forsjál Imiudar Gud sér nærri.

Já, hann í Gudi gleður sig Bíð gæði lífsins margfalðlig, Sem hann með bræðrum hlýtur, Fætar glæður sinn fótastig, Uns sárin brautin þrýtur.

Guds náð í Kristi auglýst er, Af Jesú kunning þekjum vér Guds vilja ofs til góða; Dmetanlegar ástgjafir Öllum hann vill frambjóða.

Vér þekjum rétt vörn góða Gud, Ef geymsum bod hans þsaurgud Og þelgri leidsögn hlýðum; Sú eptirláagan upptendub Indæl er sál um blidum.

Sú þekking er til hæðsta hags, Heilags indis og sálar gagns Hér og í öðrum heimi, Leidir til sælla samfélags, Sem ofs eplifðin geymir.

Vér munum betur þekja þar, Ad þekking sönn á Gudi var Eylifs lífs aðalblómi, Sem þá fóronar salirnar Sigrí á effta dómi.

34. Sálmur.

Lag. Ofs lát þinn Anda styrkja.

Hvor sem vill að því byggja, Svad ludan fallvölt er, Sá þarf eði að yggja Orð þau, er Móses tér: Þegar vort lífð ljómar best Er það erfði og mæða, Indælid hvískult fést.

Af því daublegur enginn Dhultur hvila má Í lúðu stauti lengi, Efs hennar fyrirbrá,

Því mótgánga blárinu blés á þad, En vér með
sorg þíð sama Sáum brátt útsloknad.

O hvorsu volað væri Bort lífið hér á jörð!
Ef eðki ennur hærri Umhyggja væri gjörð Fyrir
oss, þegar fjöríð þver, En vér eigum í vandum
Eyllifar farsældir.

Jesús af hæðstum hæðum A haundur ofan
sté, Með ljós af guddóms gæðum Geisla þess
útbreiddi, Svo andar myrkur flýðu fljótt, Upp-
rann þá indís dagur Eptir flammdegis nótt.

Oss birtist í því ljósi: Ald vor hververutíð
Fallvöltum þeillum brósi, Hér sé mæða og stríð,
Undirbúnings og barudóms stand, Uns vér full-
orðnir flýjumst A fullkomnunar land.

Ef vér af anda hreinum Abhyllumst ljósið
bjart, Döfnum að dygdum einum, (Dygdin er
sálar stari) En villumyrkra vegum frá Flýum,
því leið sú liggur Landið forsmána á.

Vér sáum frammar flóðað Föður vors kær-
leikann, Eins meðöl öll, sem flóða Oss til að
höndla þann Eyllifa sanna sálarstríð; Vér styn-
jum og að varast Bodastraffs afgrunnid.

Fyrst Gud oss helgað hefir Hreinum sann-
leika í, Og ljósið góða gefur, Svo gaungum
eptir því, Skulum vér trúir stunda þá I þeirri
blíðu virtu, Bjartleika hans að sjá.

Vér viljum gjarnan ganga Þann greiða
ljóssins veg, Fordast að feta þínu ránga, Svo
föðurnád dýrðleg Páti oss sína líft og sól, Krýnda
með sigurkrösum, Kríngum hans veldisstól.

35. Sálmur.

Með sama Lag.

Kærleikans bodord blíða Ver oss jafnan að

gá, Og hérmed Gudi hlýða, Hagur vor eflist þá; Andar og lífams meinin manns Græða eigum sem gétum, Gaiungum spor Frellarans.

Hann sem húngrada metti Og heilsu veifum gaf, Hann lífnarhönd útrætti, Hans verum draup útas Andligt húnang, sem ord hans var; Það eyddi manna meinum, Monnum til blefsunar.

Biljir þú, kristinn vinur! Bera sem Lausnarinn. Bid þann, sem veifur sinur, Bannmegna bróður þinn, Skaltu með hugarljúfri list Hans andarbólið bæta, Og byrja það sem fyrst.

Ef hann vedur í villu, Bertu hans upp- birting, Bend þonum brátt frá illu Með blidri áminning, Og þinna dygða dæmi best; Binn þetta viturlega, Biltur svo leidrættist.

Klæd nakta, sed þinn svánga, Ef svoddan megnar þú, Þát grættann sögnud sánga, Fráviltum aptursnú, Þát hér sem fleirstum lífn í té; Ego ertu sannur kvistur A sjálfu lífsins tré.

En þegar þú ávinnur Þinn bróður kærleik með, Unabsemð ond þín sinnur, I anda fær þú sêð Velhöðnan Guds, er flært þér flin, Þegar vendir frá vöda Beifstöddum bræðrum þin.

Sæll ertu, sem þér temur Svoddan lífs athafnir, Uppstéran eptirfémur, Indæl verður þún hér, Þegar kærleikans fylling fær I sambúd sann-heilagra, Sölu réttlætis nær.

36. Sálmur.

Lag. Heildur sé Gudi himnum á.

Gott tré, spróttid af góðri rót, Góðum ávort.

um safnar, En þurt og víð þarámót Proffast
edi né dafnar; Góður maður þann gróða ber,
Sem Guði læt og monnum er, En illur frjófs-
án helgri hafnar.

Sé hugarfarid þreint og gott, Hrein dygdin
af því kómur, Illt hjarta þínir vondstuvott,
Verkin meingsjörn sér temur; Hjartans rót ber
ad betra fyrst, Blod og greinir svo fullkominist,
En blómsturfransinn virtist fremur.

Þegar heilagur hvarnir Hug vorn og sál
uppljóma, Kristi andi er kominn hér Með lær-
leifs helgðóma; Tendrum það ljós og andans il
Uvertina það styrkir til Mikils þrosta og meiri blóma.

O Jesú! lærleifs andi þinn Upp vorar
sálir fylli, Ad elsta sonn og eindrægnin Utbreidist
vor á milli, Svo dygdablod og blómstur hrein
Best þrýði hvoru þinn lærisvein; Veit oss þína
hjálp og þylli.

37. Sálmur.

Lag. Hjarta, þánlar, hugur sinni.

Náttúrunnar nidurroðun Nærsta gloggt oss
minnir á: Ad sérhvað þarf i sinni stöðu Sína
medhjálp öðru frá; Efad jafdar ávertir Eiga
vel ad dafna hér, Ljós, regn, ilur, loptid læra
Lidsemd verður þeim ad færa.

Eins hvor stépnar adra styður Og edlis-
bodi hlýðir því, Sem Guð lagði sjálfur nidur
Sinnisfarid hennar i; Af því þann frá upphafi,
Alvis, mildur loggjafi Vlesða þanninn verfi sitt
vildi, Vidhaldast svo gjörvalt styldi.

Styldum vér þá stynsemd gæddir Skildir

þessum logunn frá? Í Guds þekking fyrst upps-
fræddir Fáum þó hans vilja sjá; Öllu fremur
eigum vér Og erum þartil skapadir: Ad styrkja
hvorn sem stöðað fáum, Stodugt þeirrar skyldu gáum.

Drottinn árfa svo tilfetti, Ad sérhver ann-
ars þyrfti lid, Og brædra höndin byrði létti,
Bræðralag svo hældist við; Undirgefni eiga þá
Þjármennum hlýðni tjá, Þádir þaraf farsæld
hljóta, Hver þarf annars lids ad njóta.

Sérhver fær í sinn standi Sameiningar-
bandid styrkt, Sé hann fleirum samverlandi, (Svo
er þúngann fyrirgirdi), Það sem einn ei megna
má, Margir fraptar unnid fá, Allir limir eins
líkama Eiga hjálpa til þess sama.

Hugfestirn, valdsmenn, fræðifébur, Físlega
gæti þessu ad, Þæði hjá og börnin meður Best
hugfesti loqmál það, Sem kærleikans Gud ofs
gaf, Gagnid vort þar sprettur af, Sérhver eptir
sinnu megni Sinni þorf og skyldu gegni.

Lát ofs, náðarfulli Þadur! Fyrst þér nidri
sameinast, Af elstu til þín upplifgadir, Ástarstrengi
bindum fast; Leid ofs, Herta! los til þín, Þóð
kærleiks þar sem stin, Hvar vér lífir himins
öndum Helgunn tengjumst ástarbændum.

38. Sálmur.

Sag. Þú eg enn daginn léttu hlúmi.

Kristur lifir, sem lézt á krossi, Og leysti menn
frá andar neyd, Sinum trálýndu himins þrossid
Herrann keypti með sinum deyð, Fyrir Guds afl
og almátt sinn Uppreis, Það greinir ritningin.

Alrei vor sol í austri fegri Ardegis gaungu

þóf svo fyrir, Þú tilburði tignarligri, Hvörn
trórnar mikla þínnestir, Sem þá réttlætis sólin
þrein Sæl reis af grof og dýrðleg stein.

Fyrst Jesús er af grof útgenginn, Góðin
er skuldin syndugs manns, Öllum Guds náð og
freður fenginn, Fyrir krossdaða Lausnarans,
Réttlæti Guds er fullnægt, fyrst Fadriinn reisti
af daða Kríst.

Upprifa Krísts í annanu máta Gyfur og
og stífestir vora trú; Allir sem þouum hlýðu
jóta, Hans orðum mega treysta nú; Eg er full-
við ad sáell er sá, Sem þeim grundvelli byggir á.

Í þriðja máta gleði gefur Guds börnum
Jesú upprífan; Því ut dýptinn þann upphesur
Hóld vort og endurlífga kann, Til þess ad sál-
um sameinad Sælu eyllifrar njóti það.

Þútt hóld mitt veifist, þnigi og rótni, Hreinsad
einungis verður það Þrá jarðarsaur, en síðan
Drottnei Sýngur þrís helgann forklárad, Áptur við
andann samteingt sinn, Samverfa bæði fullkomin.

Dandans sigrari, sannleiksmunnur, Synda
svíttun og ljósd manns, Ert þú, Jesús! vor ást-
arbrunnur, Upprifa, líf og vegfemd hans; Þú
undravérda upprífan Dræf stáðfestir sannleik þann.

Mílli Frelssari! minn og þinna Mannanna
þeill og lífgjof lær! O þú, frumburður framlið-
iana! Fagna vil eg þeim degi, nær Áf dýpifins
vefur dvala mig Dýrðlegur gífor og þrís þig.

Undir þitt velði allt sig beigi, Englar, menn,
stépnur, himin og jörð, Helgar losróma horpur
segi Heimsins Frelsara þadargjörð; Allsþerjar
Drottnei Drottinn! þér Dýrðin með þínum Föður
þer.

A m e n !

Þtirmáli.

Þvornig þessir Hugvekju-Sálmar eru tilkominir, þesir Þesfundurinn í formálanum sannlega frá sagt; en orsökinn, hvarsýrir eg fór á flot við hann að taka sér þetta þrlisefni fyrir hendur, var sú, að eg vildi að fyrir almennings augu og álit kæmi eitthvad, sem lýsti þessum gáfumanni, sem, þó kalladur sé ólærdur og ólesinn, eði mun þurfa að standa á baki allra, sem lærdir eiga að heita. Eg þuradi líka, að þykja mundi merkilegt að sjá andlegt Sálmasafn frá þess manns hendi, sem eði þesir verid til menta settur, þvornig hann í þaunkum, orðfæri og meiningum lémst jafnsidis mörgum Sálmasfáldum. En samt er aðalaugna mid mitt með því að halda fram þessum Sálmaum, að þeir, sem þá sýngja eður lesa, sýndu í þeim Hugvekjunum samsvarandi uppvakning og upplýsing til sálarheilla.

Útskálum þann 8 Octobr. 1837.

S. B. Sivertsen.

